

на малко отъ природно любопытство, попыта Якова за причинитѣ на които неприятнитѣ слѣдствія знаете вече.

— Слугата ѝ расказа на дълго, онова що знайтѣ на читателитѣ.

— Но каква силна причина накара господаря ти да прѣзрѣ толкось бурното време?

— Незнайтѣ никакъ, господжице, отговори Яковъ иъбакъ тайнствено, господарьтъ ми не ми обаждатъ всичко. . . . И азъ го слушамъ безъ да питамъ. Послѣ прибави,

— Много ще възблагодарите господаря ми, господжице, ако да ми заемехте едно фенерче.

— Защо ви е; попыта Янка.

— Ще иджъ тамо дѣто ся струши коляската да прибержъ нѣкопъ нѣща за изгубванieto на които знайтѣ четъ много ще жали господарьтъ ми.

Момата отвори единъ поставецъ отъ който извади фенеръ роженъ, прозраченъ и го даде на Якова, който го запали тутакъ си и изгзе, като остави отворены външнитѣ врата.

А не ся забави да ся върне и донесе чифтъ пишовы много хубавы и едно ковчеже отъ червено черепокожие украсено съ бысеръ, слонова кость и злато.

— Намѣри ли всичко? попыта Янка.

— Не еше, отговори слугата и изгзе пакъ тутакъ си.

— Второто му стегтечѣе драгъ повече отъ първото. А въ краткото врѣме додѣто трая то Янка ся позанима съ това дѣто да разгледа печатанитѣ гербове, които бѣхжъ въ срдѣтъ едно злато тѣркало отгорѣ на черепокожното ковчеже; гербове които ги имаше начертаны и на желъзнитѣ цѣви на пишовитѣ. Тѣзи гербове бѣхжъ отъ онѣзи които Иероглифически ся казуватъ *прозвищи* и прѣдстаияхъ червеннакъ *златъ набилжъ* съ слѣдующитѣ смблемъ **ТРАМБЛЕИГЪ** (треперко) **НЕ ТРЕПЕРИ**.

Яковъ влѣзе въ стайктѣ пригърбень подъ тежиктъ на едны срдѣни дисагы които носеше на грѣбъ.